

Arrest

nr. 287 004 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERDUSSEN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 oktober 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 oktober 2019 om internationale bescherming.

Op 10 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 29 oktober 2021 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 264 705 van 30 november 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 17 maart 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtun origine te zijn en de soennitische strekking van de islam aan te hangen. U bent ongehuwd. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Tora Bora, subdorp Tangey, in het district Pachieragam, provincie Nangarhar. U woonde daar met uw gezin (vader, moeder, zus, 2 broers) en paternale oom. U gaf aan niet geschoold te zijn en uw vader te helpen op de gronden en met de geiten.

U had problemen met zowel Daesh (Islamitische Staat of IS) als de Taliban die zich afspeelden rond Saratan 1396 (juni - juli 2017). Uw buurman, K. (...), was lid van Daesh. U zag dat hij wapens verborg op jullie velden. Toen deze wapens plots verdwenen 5 dagen later, beschuldigde Daesh jullie van diefstal. Een week later zag u echter dat uw buurman K. (...) zelf de dozen met wapens had. U bent dit gaan vertellen aan de malek van uw dorp. Daarop is de malek naar Daesh gegaan. Nadien heeft u geen problemen meer gehad met Daesh.

Omtrent de problemen met de Taliban vertelt u dat ze u hebben meegenomen op een ochtend om u te rekruteren, zo een 2 dagen na uw problemen met Daesh. Uw paternale oom liet dit niet toe, waarop hij ook werd meegenomen door de Taliban. De Talibs namen u en uw oom mee naar een heuvel waar jullie 1 nacht zijn gebleven. Aan die heuvel is de malek van Shirzai nog komen onderhandelen om u naar huis terug te brengen, maar de talibs gingen niet akkoord. De volgende dag namen ze jullie mee naar Salogol waar u opnieuw 2 nachten verbleef. Op het moment dat jullie, u met uw oom en een andere jongen, water gingen halen bij een waterfontein zijn jullie gevlucht. U bent beginnen rennen naar een heuvel en hoorde dat de talibs op uw oom begonnen te schieten. U bent kunnen wegvlugten, uw oom is gestorven tijdens zijn vlucht. Onderweg kwam u een persoon tegen die u hielp de weg terug te vinden naar huis.

Eenmaal thuis heeft uw vader u meteen het land uit gestuurd. U bent diezelfde nacht vertrokken. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 14 oktober 2019.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw taskara neer.

Het CGVS betekende u op 11 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u op 9 september 2021 beroep aantekende. Op 4 november 2021 ging het CGVS over tot intrekking van deze beslissing, mede door de gewijzigde situatie in uw land van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06,

28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO 12/5, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen en u zich ten onrechte voordeed als minderjarige. U had immers tijdens uw inschrijving op 14 oktober 2019 verklaard 17 jaar oud te zijn (Zie inschrijving, dd. 14/10/2019). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 21 oktober 2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Daarbovenop heeft u niet enkel foute informatie gegeven over uw leeftijd, u gaf in eerste instantie ook een andere naam op, namelijk Sh. (...) in plaats van Su. (...) (Zie inschrijving, dd. 14/10/2019). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat dit een fout is van de tolk, u zou uw juiste naam gezegd hebben. U hebt niet kunnen overtuigen dat de tolk dan toch 'Sh. (...)' zou gezegd hebben zonder dat u dit onmiddellijk heeft verbeterd. (NPO 12/5, p.3). De taskara die u neerlegde is in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit, noch van uw verblijfplaats (waarover verder meer). Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Door deze vaststellingen wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds op voorhand ernstig aangetast.

Vervolgens werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere

verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

U verklaart uit Pachieragam district (Nangarhar provincie) vertrokken te zijn in 2018, wanneer u volgens de leeftijdsanalyse reeds 20 jaar oud. Ondanks uw ongeschooldheid kan er verwacht worden dat u een zekere minimale kennis zou bezitten over uw laatste jaren in Pachieragam district. In casu werd echter vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaringen kon afleggen over de situatie tijdens de laatste jaren van uw verblijf in de regio Tora Bora, district Pachieragam, provincie Nangarhar, Afghanistan. Zo blijkt u niet in staat om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de algemene veiligheidssituatie in uw regio in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p.8). Zo kwam u, gevraagd naar recente incidenten voor uw vertrek uit Afghanistan, niet verder dan de verklaring dat er niet veel gebeurde (NPO 6/7, p.19). Geconfronteerd met het feit dat er wel degelijk incidenten gebeurd zijn in uw regio, kan u slechts één incident omtrent een drone aanval aanhalen dat zich lang geleden afspeelde. U was echter allerm minst éénvoudig over wanneer dit incident precies plaatsvond: eerst was dit 7 jaar geleden, daarna 5 jaar geleden en even later nog maar 3 jaar geleden (NPO 6/7, p.19 en 21). Opmerkelijk is ook dat u aangeeft dat er geen enkel incident plaatsvond met betrekking tot de Taliban, terwijl de Taliban alomtegenwoordig is in uw regio en hier op verscheidene nieuwskanalen meerdere incidenten over kunnen teruggevonden worden (NPO 6/7, p.20). Er kan echter verwacht worden dat u, die verklaart van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan in die regio gewoond te hebben, toch op zijn minst kunt vertellen over incidenten die er hebben plaatsgevonden. Des te meer kan dit van u verwacht worden omdat u aangaf naar het nieuws te luisteren op de radio (NPO 12/5, p.10). Daarnaast kon u ook niets vertellen over het poliovirus, opmerkelijk gezien er nochtans in de laatste jaren van uw verblijf vaccinatiecampagnes waren in Nangarhar (NPO 6/7, p.20). U kon wel vertellen over de aanwezigheid van het Rode Kruis in 1395 en dat ze in die periode een brug zouden gebouwd hebben aan een kanaal van Spin Ghar in Tora Bora. Het CGVS kon hierover echter niets terugvinden (NPO 6/7, p.13), het bouwen van bruggen lijkt overigens ook niet meteen tot het takenpakket van het Rode Kruis te behoren. Een laatste element dat bevreemdend is, in het kader van recente incidenten voor uw vertrek uit Afghanistan, is dat u niets kon vertellen over het feit dat de controle van Tora Bora weer in handen kwam van de overheid in 2017, een periode waar u nog in Afghanistan zou verblijven. Daarnaast blijkt uit toegevoegde informatie dat de overheid massaal lokale mannen rekruteerde om Daesh weg te drijven uit Tora Bora (Zie informatie documenten). Dat u geen enkel incident kon benoemen met betrekking tot de overheid, de Taliban of Daesh, alsook van bovenstaande niet op de hoogte bleek, ondermijnt al in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in Tora Bora, Pachieragam.

Daarnaast konden ook uw verklaringen over bekende personaliteiten in uw regio allerm minst overtuigen. Gevraagd naar namen van overheidspersoneel, talibs of leden van Daesh, kon u slechts twee namen opnoemen van talibs, hoewel er vaak zo een 15 talibs kwamen eten bij u thuis. U geeft aan dat ze elkaar allemaal Gullah noemden (NPO 12/5, p.17) maar dat is geen afdoende verklaring aangezien er veel talibs waren in uw regio. Daarnaast kan u maar één Daesh-lid opnoemen, K. (...), uw buurman. Verder kon u niet meer informatie geven over Daesh en de Taliban in uw regio (NPO 6/7, p.12). U lijkt daarnaast ook geen enkele van de huidige en vorige districtsgouverneurs te kennen of te herkennen (NPO 6/7, p.10-11). Zo beweert u verkeerdelijk dat Hazrat Khan Safi districtsgouverneur zou zijn (NPO 6/7, p.10), terwijl dit volgens toegevoegde informatie in 2019 Hazrat Khan Khaksar bleek te zijn en vervolgens in 2021 Hijratullah. Van iemand die beweert zijn hele leven daar gewoond te hebben, mag verwacht worden dat u spontaan meer en correcte informatie zou kunnen verstrekken over prominente figuren afkomstig van uw district.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde recente verblijf in Tora Bora gelegen in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tora Bora heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reële risico zou lopen op ernstige schade.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 uni 2017, nr.188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

U werd daarom tijdens uw persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Pachieragam heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag ook uit volgende vaststellingen. Om te beginnen legde u vage en oppervlakkige verklaringen af over uw problemen met Daesh. Zo hebt u geen idee wie Daesh is, ondanks u aangeeft dat het meestal lokale mensen zijn (NPO 15/5, p.19). Daarbovenop verklaart u 'te denken' dat de wapens ongeveer 4 dagen voor uw ontvoering werden verborgen bij jullie en weet u niet hoeveel wapens hij daar legde. U zou nochtans met uw eigen ogen gezien hebben dat die 'meneer' wapens aan het begraven was (NPO 15/5, p.19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud weet u plots wel specifiek te benoemen welke wapens daar zouden gelegd zijn, u zou dit zelf gezien hebben toen de Taliban er was (NPO 6/7, p.14). Tijdens uw interview op de DVZ gaf u aan dat de Taliban de wapens op uw veld ontdekt had en deze had meegenomen (Zie verklaring DVZ). Dit herhaalt u op het CGVS, met name dat de Taliban de wapens heeft gestolen (NPO 15/5, p.19). Nadien blijkt plots dat K. (...), lid van Daesh, zelf de wapens had weggenomen en u daarvan beschuldigde (NPO 6/7, p.15). Dat u omtrent deze problemen vage en inconsistente verklaringen aflegde, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan compleet. Wat er daar ook van zij, u geeft uitdrukkelijk te kennen dat er omtrent uw problemen met Daesh bemiddeld werd met de malek. Sinds die bemiddeling is Daesh niet meer naar uw huis geweest en had u geen enkel probleem meer met Daesh (NPO 15/5, p.16; NPO 6/7, p.16).

Uw verklaringen over uw problemen met de Taliban konden evenmin overtuigen. U legde hierover opnieuw tegenstrijdige verklaringen af op de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo vertelde u tijdens uw eerste interview op de DVZ dat toen de Taliban u en uw oom kwamen halen, jullie konden vluchten naar een heuvel waar jullie een nacht zijn gebleven. De Taliban en de malek vonden jullie daar. Dit is een volledige andere versie dan dewelke u liet optekenen op het CGVS, met name dat de Taliban met u en uw oom naar die heuvel zijn gegaan en daar met jullie overnachtten (NPO 6/7, p.17; Verklaring dd.14/10/19). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat

ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U draagt zelf ook geen extra redenen aan waarom ze u zouden willen rekruteren behalve dat u de goede leeftijd had (NPO 15/5, p.12). Daarbovenop is het bevreemdend dat hierbij uw oom mee werd gerekruteerd, hoewel hij gehandicapt zou zijn aan zijn hand (NPO 12/5, p.13). En dat terwijl uw vader niet werd gerekruteerd omwille van een handicap, hoewel hij net zoals uw oom inging tegen de Taliban (NPO 6/7, p.17). Uw advocaat voegt in het verzoekschrift (d.d. 30/09/21) toe dat uw profiel wel een reëel risico zou hebben. Hierbij benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie wel degelijk blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs". U hebt niet kunnen aantonen dat u een groter risico hierdoor zou hebben.

Ten slotte hebt u ook uw ontsnapping bij de Taliban niet aannemelijk kunnen maken. Zo veranderde u uw verklaring enkele keren over hoeveel talibs er in uw buurt waren op dat moment. De ene keer waren er geen talibs (NPO 12/5, p.18), even later waren er toch talibs verspreid op de weg en werden jullie begeleid door drie talibs. Nog iets later zijn het dan weer 2 talibs (NPO 12/5, p.18). Naast deze tegenstrijdigheden hebben uw verklaringen over het wegvluchten niet kunnen overtuigen. Dat de Taliban jullie niet van dichtbij zou opvolgen na een rekrutering onder dwang en u niet zou achtervolgen bij een vlucht die naar eigen zeggen slechts 2 minuten heeft geduurd, is ronduit ongeloofwaardig. Ze hadden wapens en waren met enkelen (NPO 12/5, p.18). Al deze elementen samen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen.

Uw advocaat voegt in het verzoekschrift (d.d. 30/09/21) ook toe dat u evenmin zou kunnen terugkeren omwille van verwestering. Echter is het louter vernoemen van 'verwestering' in geen geval een afdoende argument. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit uw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, uw familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Er kan bijgevolg van u verwacht worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Italië en Frankrijk. Geconfronteerd hiermee beweert u dat er gezegd werd dat België beter was (NPO 2, p.22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans krijgt. Dat u naliet in de landen

die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 12.05.21 en 6.07.21 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Uit het voorgaande kan enkel geconcludeerd worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in de jaren voorafgaand aan uw vertrek woonachtig was in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar, evenmin kan er geloof gehecht worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw recente verblijfplaats in Afghanistan, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021

regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers,

journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*” (verzoeker doelt allicht op het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met het citeren uit een aantal van de door hem aangevoerde wetsartikelen en het voeren van een algemene theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de “*administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid*”.

Vervolgens stelt verzoeker te vrezen dat hij in Afghanistan mishandeld of gedood zal worden door de taliban “*omwille van zijn verleden vervolgingen, zijn vlucht naar het buitenland en omwille van de algemene situatie in het land*”. Hij vreest dat hij bij terugkeer naar Afghanistan (i) gedwongen gerekruteerd zal worden door de taliban, (ii) zal worden gedood door de taliban en (iii) zal worden gedood door Daesh. Daarnaast vreest hij ook “*omwille van zijn verblijf in Europa, zijn linken met Westelijke landen en zijn eventuele toekomstige terugkeer naar Afghanistan als geweigerde asielzoeker te worden vervolgd door de Taliban omwille van een beschouwde loyaliteit, integratie en intrest in de Westerse cultuur en waarden, in tegenstrijdigheid met de Charia-regels die de Talibs over heel Afganistan hebben aangekondigd*”.

Verzoeker meent in hoofdorde dat hij als vluchteling moet worden erkend. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Afghanistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat hij een reëel risico loopt op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, a) of b), van de Vreemdelingenwet omwille van inconsistenties en onwetendheden die zijn asielrelaas zouden ondermijnen en tracht als volgt punt per punt de argumenten van de bestreden beslissing te weerleggen en zijn nood aan internationale bescherming aan te tonen:

"a) Identiteit van verzoeker

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen betreffende zijn leeftijd: volgens de gegevens waarover hij beschikt, was hij 17 jaar oud toen hij zijn verzoek om bescherming indiende in België.

Hij was niet bij bewustzijn op het ogenblik van zijn geboorte en kan alleen meedelen wat zijn ouders hem hebben verteld, namelijk dat hij op 30 oktober 2002 is geboren.

Indien de in België verrichte genetische tests hem ouder verklaren, houdt verzoeker daarmee rekening maar er kan hem niet verweten worden zijn exacte geboortedatum niet te kennen.

De Belgische overheden erkennen de moeilijkheden om in Afghanistan documenten te bekomen daar Afghanistan opgesomd wordt in het Koninklijk Besluit tot vaststelling van de lijst van landen waar het verkrijgen van akte van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst van 17 januari 2013. Het is dus algemeen aanvaard, en door de Belgische overheden erkend, dat zulke documenten in Afghanistan niet verkregen kunnen worden.

Hij heeft nooit verklaard dat hij zijn echte geboortedatum kent:

(...)

(Notities persoonlijk onderhoud I (hierna "NPO"), p. 4.

Verzoeker heeft nooit de asielinstanties op een opzettelijke manier willen misleiden.

Wat betreft de familienaam "SH. (...)", blijft verzoeker ook bij zijn verklaringen : bij zijn registratie bij Dienst Vreemdelingenzaken werd deze naam onthouden omdat ze zich met twee aan de autoriteiten hebben aangeboden maar verzoekers familienaam is Su. (...), niet Sh. (...):

(...)

(NPO I, p.3)

Al bij zijn eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken was zijn naam veranderd naar Su. (...), verzoeker heeft dit zo vlug mogelijk laten aanpassen en heeft niet geprobeerd de overheden te misleiden.

Er kan niet enerzijds aan verzoeker verweten worden geen documenten neer te leggen ter staving van zijn identiteit en anderzijds, de documenten die hij wel neerlegd, namelijk zijn taskara, te verwerpen omdat "de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is" en dat "corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten", waardoor "afgaaanse documenten daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas".

Beide standpunten kunnen in één beslissing redelijk niet worden genomen.

b) Verblijfplaatsen in Afghanistan

Verzoeker bevestigt dat hij heel zijn leven, voor het besluiten uit Afghanistan te vluchten, in Tora-Bora, district Pachieragam heeft gewoond. Hij verbleef één jaar in Jogan maar dit herrintert hij zich niet.

Verzoekers familieleden verblijven en verbleven ook in Tora-Bora.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de beweerde verblijfplaatsen van verzoeker voorafgaand zijn vertrek uit Afghanistan.

Verwerende partij is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker niet gedetailleerd zijn, noch doorlevend.

Verzoekers verklaringen moeten worden getoetst rekening houdend met zijn profiel, een jonge ongeschoold man die in een familie van landbouwers opgroeide, landbouwers die niet eigenaars waren van de gronden waarop ze de hele dag werkten :

(...)

(NPO I, p.11

(...)

(NPO I, p.6)

Rekening houden met zijn beperkte kennis, zijn beperkt onderwijs en zijn weinig intellectuele stimulatie, heeft verzoeker voldoende verklaringen gedaan over Tora-Bora :

- Problemen tussen Daesh en één Malik;

- Problemen met de Talibans;

- Opbouwen van een brug door de rode kruis;

- Belangrijke personen in de regio's noemen en vertellen wat met hen gebeurde;

- Beschrijving van de regio, de landschap, de routes en gewoonten in de regio;

- Beschrijving van het dorp : winkels, bergen, dieren, enz.

Hij heeft niets anders in zijn district gezien dan Tora-Bora. Kennis afwachten van de hele district Pachieragaman is aangezien zijn profiel onredelijk.

Verzoeker verliet Afghanistan in juli 2018. Hij was toen, volgens zijn ouders, 16 jaar oud, volgens de genetische testen, 20 jaar oud. In ieder geval was hij jong en ongeschoold en men kan van hem geen bredere kennis verwachten.

Zijn kennis moet al voldoende worden beschouwd.

Geen objectieve informatie (facebookprofiel, andere sociale netwerken) spreken zijn verklaringen tegen en hij moet dus worden gevolgd wanneer hij aangeeft altijd in Tora Bora te hebben gewoond.

Verzoekers verklaringen over zijn vorige verblijfplaatsen vooralleer Afghanistan te verlaten zijn aannemelijk.

c) Problemen met Daesh

Verwerende partij hecht geen geloof aan verzoekers vrezes met Daesh en verwijst naar de vage en oppervlakkige verklaringen van verzoeker.

geen onderzoek van de ingeroepen vrezes van verzoeker t.a.v. Daesh.

Verwerende partij beperkt zich te verwijzen naar één tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS om alle problemen van verzoeker met Daesh niet aannemelijk te vinden.

Nochtans is de tegenstrijdigheid onvoldoende om het hele relaas van verzoeker te betwisten, zeker omdat er eigenlijk geen tegenstrijdigheid is : verzoeker vertelde dat de wapens op zijn veld werden verstoppt/achtergelaten door Daesh, en specifiek door K. (...), de buurman van verzoeker, en de talibans kwamen daarvan op de hoogte :

(...)

(NPOII, p. 14)

(...)

(NPOII; p. 15)

Verzoekers vrezes t.a.v. Daesh zijn aannemelijk en hij moet vervolgens als vluchteling worden erkend.

d) Problemen met de talibans

Verwerende partij verwijt aan verzoeker tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen op het CGVS : hij repte wel één woord over de Talibans die de wapens ontdekten :

(...)

(NPO II, p. 14)

Verzoeker was consistent in zijn verklaringen : hij vluchtte één keer met zijn oom en verstopte zich op een heuvel waar hij één nacht doorbracht. De volgende dag kwamen de Talibans opnieuw naar hun huis en hebben dan verzoeker en zijn oom meegenomen, ook naar een heuvel, waar ze verzoeker en zijn oom detineerde.

Verzoekers verklaringen zijn consistent maar er bestond verwarring in het interview omdat er twee passages op een heuvel gebeurde : één vrijwillige nacht, één na meenemen door de Talibans.

Verzoekende partij deed ook consistente verklaringen over de redenen van zijn rekrutering.

Om de situatie en het specifieke geval van verzoeker beter te begrijpen, is het interessant om de redenen voor de rekrutering van nieuwe strijders in de gelederen van de Taliban te onderzoeken. In zijn verslagen van 2012 en 2016 identificeert het 'Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken' (EASO) verschillende factoren en aanwervingstechnieken (zie administratief dossier). Onder deze zijn :

- Economische factoren;
- Ere- en prestigefactoren;
- Factoren die verband houden met de loyaliteit van stammen;
- Factoren met betrekking tot religie;
- Factoren die verband houden met corruptie en oppositie tegen de Afghaanse regering;
- Factoren die verband houden met de onveiligheid;

- ...

In het specifieke geval van verzoeker is het interessant om met name te kijken naar die welke betrekking hebben op tribale loyaliteit en eer/prestige.

Dus, met betrekking tot de eer/het prestige :

"(...)" (stuk 3, p. 28).

Wat betreft tribale loyaliteit:

"(...)" (stuk 3, p. 25).

De verklaringen van verzoeker zijn geloofwaardig: het profiel van verzoeker valt inderdaad binnen het scala van situaties die vrijwillige rekrutering zouden rechtvaardigen – wat de Taliban in dit geval leken te verwachten.

Hij is Pashtoun en veel jongeren willen met de Talibans gaan voor eer.

Gevallen van gedwongen rekrutering zijn ook opmerkelijk. Internationale bronnen zijn enigszins verdeeld over de herhaling van deze mogelijkheid, maar verschillende bronnen bevestigen dit, waaronder UNHCR :

« (...)» (stuk 4, p. 52).

Hoewel gevallen van gedwongen rekrutering misschien zeldzamer zijn, bestaan ze nog steeds:

« (...)» (zie administratief dossier, EASO).

Gedwongen rekrutering omvat een verscheidenheid aan mogelijke realiteiten:

- Of: "(...)" (stuk 3, p. 41);

- Of: "(...)" » (stuk 5, p. 22).

In sommige gevallen, zal zelfs gedwongen rekrutering afhankelijk zijn van de behoeften van het moment - in geval van verlies van soldaten als gevolg van gevechten of in geval van dreigende gevechten:

"(...)" (zie administratief dossier, p. 22).

Uiteindelijk, zal de situatie vaak afhangen van het individuele geval. Hoewel gedwongen rekrutering niet de meest voorkomende is, bevestigen de uitzonderingen de regel. Het verslag van verzoeker lijkt volledig geloofwaardig en doordrongen van doorleefde ervaring.

Degenen die weigeren de bevelen van de Taliban op te volgen, worden dan met geweld gestraft:

"(...)" (stuk 6).

"(...)" (stuk 6).

Verwerende partij heeft nagelaten de realiteit van deze situatie in Afghanistan te analyseren – en haar argumenten zijn niet overtuigend.

e) Risico's in verband met het lange verblijf van verzoeker in Europa

Verzoeker wenst hieraan toe te voegen dat er voor hem ook een risico van vervolging bestaat wegens zijn jarenlange aanwezigheid in Europa.

Verwerende partij reduceert de angst tot verwesterlijking, terwijl het dat enkel niet is. De vraag is niet of verzoeker verwesterd is, maar of hij als verwesterd zal worden beschouwd.

Het blijkt inderdaad uit de algemene informatie dat jonge mannen die als "Westerling" worden beschouwd, ook risico's voor vervolgingen lopen.

De EASO Country Guidance (Afghanistan) van Januari 2022 legt uit dat (stuk 7; pp. 88-89):

"(...)"

Zoals geoordeeld door Uw Raad in zijn arrest nr. 270 813 dd. 31.03.2022 dient er zorgvuldig onderzocht te worden of deze elementen ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt (p. 12 van het arrest) :

"(...)"

Bovendien moest er rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker in Afghanistan zal terugkeren als afgewezen asielzoekers. In het heel recent verslag van ASYLOS betreffende de situatie in Afghanistan in de periode van 1 september 2021 t.e.m 30 maart 2022 wordt er vastgesteld dat (stuk 8, p. 221):

"(...)"

Vrije vertaling: "(...)"

Hoe langer verzoeker in Europa blijft en zich volgens de westerse waarden opbouwt of lijkt zich op te bouwen, hoe groter het risico dat hij bij terugkeer als anti-islamist wordt beschouwd en vervolgd."

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Hij citeert wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft uit het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en meent dat dezelfde conclusie als in dit arrest geldt in de huidige zaak. Ook wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan citeert verzoeker uit het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en meent hij dat de conclusies van de Raad ook hier gelden. Hij verwijt de commissaris-generaal "geen voldoende noch zorgvuldige analyse" te hebben gevoerd van de persoonlijke omstandigheden die voor hem het aan het willekeurig geweld verbonden risico verhogen. Tot slot gaat hij aan de hand van algemene landeninformatie verder in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en besluit hij dat "de machtsovername van het land door de Taliban heeft geleid tot een extreme verslechtering van de veiligheids- en humanitaire situatie".

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport "Taliban Strategies – Recruitment" van EASO van juni 2012 (stuk 3);

- de "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" van UNCHR van 30 augustus 2018 (stuk 4);

- een artikel van Human Rights Watch van februari 2016 (stuk 5);

- het "*Report Afghanistan: Recruitment to Taliban*" van LandInfo Country of Origin Information Center van juni 2017 (stuk 6);
- de "*Country Guidance*" van EASO van januari 2022 (stuk 7);
- verschillende pagina's uit een verslag van Asylos over de situatie in Afghanistan tussen 1 september 2021 en 30 maart 2022 (stuk 8);
- het artikel "*IDPs appeal for urgent help ahead of winter*" van AVA Press van 30 september 2021 (stuk 9);
- het artikel "*Afghanistan - Conflict-driven displacement*" van ACAPS van 2 september 2020 (stuk 10);
- het artikel "*Afghanistan's Growing Humanitarian Crisis*" van International Crisis Group van 2 september 2021 (stuk 11);
- de "*Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (13 - 19 September 2021)*" van OCHA (stuk 12);
- de "*Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 August - 5 September 2021)*" van OCHA (stuk 13);
- het artikel "*Testimony: The Biden Administration's Policy on Afghanistan*" van FDD's Long War Journal van 30 september 2021 (stuk 14);
- het artikel "*Rights groups accuse Taliban of rolling back civil liberties*" van Al Jazeera van 20 september 2021 (stuk 15);
- het artikel "*Afghanistan on verge of socioeconomic collapse, EU's top diplomat says*" van Reuters van 3 oktober 2021 (stuk 16);
- het artikel "*Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans ?*" van RTBF Info van 26 augustus 2021 (stuk 17);
- de "*Commentaire d'actualité du HCR : La plupart des Afghans en quête de sécurité continuent de faire face à la fermeture des frontières*" van UNHCR van 1 december 2021 (stuk 18);
- het rapport "*Afghanistan: Government collapse marked by 'repeated war crimes and relentless bloodshed' - new report*" van Amnesty International van 15 december 2021 (stuk 19).

2.2.2. Op 27 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij in de jaren voor zijn vertrek woonachtig was in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met zowel Daesh als de taliban. Hij zou door Daesh beschuldigd zijn van diefstal nadat de wapens van zijn buurman, die lid was van Daesh, verdwenen waren. Enkele dagen na zijn problemen met Daesh zouden de taliban hem en zijn oom hebben meegenomen om hem te rekruteren. Verzoeker zou zijn kunnen ontsnappen, zijn oom zou zijn omgekomen. Verzoeker zou naar huis zijn gegaan en dan meteen het land uit gevlucht zijn.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara* en een enveloppe voor (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'). Deze beide stukken hebben evenwel geen betrekking op de problemen die verzoeker in zijn land van herkomst verklaart te hebben gekend en kunnen deze problemen en de daaraan verbonden vrees dan ook niet staven.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-19) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoeker voorgelegde documenten niet om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat uit de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen en u zich ten onrechte voordeed als minderjarige. U had immers tijdens uw inschrijving op 14 oktober 2019 verklaard 17 jaar oud te zijn (Zie inschrijving, dd. 14/10/2019). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 21 oktober 2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Daarbovenop heeft u niet enkel foute informatie gegeven over uw leeftijd, u gaf in eerste instantie ook een andere naam op, namelijk Sh. (...) in plaats van Su. (...) (Zie inschrijving, dd. 14/10/2019). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat dit een fout is van de tolk, u zou uw juiste naam gezegd hebben. U hebt niet kunnen overtuigen dat de tolk dan toch ‘Sh. (...)’ zou gezegd hebben zonder dat u dit onmiddellijk heeft verbeterd. (NPO 12/5, p.3). De taskara die u neerlegde is in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit, noch van uw verblijfplaats (waarover verder meer). Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Door deze vaststellingen wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds op voorhand ernstig aangetast.

Vervolgens werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

U verklaart uit Pachieragam district (Nangarhar provincie) vertrokken te zijn in 2018, wanneer u volgens de leeftijdsanalyse reeds 20 jaar oud. Ondanks uw ongeschooldheid kan er verwacht worden dat u een zekere minimale kennis zou bezitten over uw laatste jaren in Pachieragam district. In casu werd echter vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaringen kon afleggen over de situatie tijdens de laatste jaren van uw verblijf in de regio Tora Bora, district Pachieragam, provincie Nangarhar, Afghanistan. Zo blijkt u niet in staat om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de algemene veiligheidssituatie in uw regio in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p.8). Zo kwam u, gevraagd naar recente incidenten voor uw vertrek uit Afghanistan, niet verder dan de verklaring dat er niet veel gebeurde (NPO 6/7, p.19). Geconfronteerd met het feit dat er wel degelijk incidenten gebeurd zijn in uw regio, kan u slechts één incident omtrent een drone aanval aanhalen dat zich lang geleden afspeelde. U was echter allerminst éénvoudig over wanneer dit incident precies plaatsvond: eerst was dit 7 jaar geleden, daarna 5 jaar geleden en even later nog maar 3 jaar geleden (NPO 6/7, p.19 en 21). Opmerkelijk is ook dat u aangeeft dat er geen enkel incident plaatsvond met betrekking tot de Taliban, terwijl de Taliban alomtegenwoordig is in uw regio en hier op verscheidene nieuwskanalen meerdere incidenten over kunnen teruggevonden worden (NPO 6/7, p.20). Er kan echter verwacht worden dat u, die verklaart van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan in die regio gewoond te hebben, toch op zijn minst kunt vertellen over incidenten die er hebben plaatsgevonden. Des te meer kan dit van u verwacht worden omdat u aangaf naar het nieuws te luisteren op de radio (NPO 12/5, p.10). Daarnaast kon u ook niets vertellen over het poliovirus, opmerkelijk gezien er nochtans in de laatste jaren van uw verblijf vaccinatiecampaagnes waren in Nangarhar (NPO 6/7, p.20). U kon wel vertellen over de aanwezigheid van het Rode Kruis in 1395 en dat ze in die periode een brug zouden gebouwd hebben aan een kanaal van Spin Ghar in Tora Bora. Het CGVS kon hierover echter niets terugvinden (NPO 6/7, p.13), het bouwen van bruggen lijkt overigens ook niet meteen tot het takenpakket van het Rode Kruis te behoren. Een laatste element dat bevreemdend is, in het kader van recente incidenten voor uw vertrek uit Afghanistan, is dat u niets kon vertellen over het feit dat de controle van Tora Bora weer in handen kwam van de overheid in 2017, een periode waar u nog in Afghanistan zou verblijven. Daarnaast blijkt uit toegevoegde informatie dat de overheid massaal lokale mannen rekruteerde om Daesh weg te drijven uit Tora Bora (Zie informatie documenten). Dat u geen enkel incident kon benoemen met betrekking tot de overheid, de Taliban of Daesh, alsook van bovenstaande niet op de hoogte bleek, ondermijnt al in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in Tora Bora, Pachieragam.

Daarnaast konden ook uw verklaringen over bekende personaliteiten in uw regio allerm minst overtuigen. Gevraagd naar namen van overheidspersoneel, talibs of leden van Daesh, kon u slechts twee namen opnoemen van talibs, hoewel er vaak zo een 15 talibs kwamen eten bij u thuis. U geeft aan dat ze elkaar allemaal Gullah noemden (NPO 12/5, p. 17) maar dat is geen afdoende verklaring aangezien er veel talibs waren in uw regio. Daarnaast kan u maar één Daesh-lid opnoemen, K. (...), uw buurman. Verder kon u niet meer informatie geven over Daesh en de Taliban in uw regio (NPO 6/7, p. 12). U lijkt daarnaast ook geen enkele van de huidige en vorige districtsgouverneurs te kennen of te herkennen (NPO 6/7, p. 10-11). Zo beweert u verkeerdelijk dat Hazrat Khan Safi districtsgouverneur zou zijn (NPO 6/7, p. 10), terwijl dit volgens toegevoegde informatie in 2019 Hazrat Khan Khaksar bleek te zijn en vervolgens in 2021 Hijratullah. Van iemand die beweert zijn hele leven daar gewoond te hebben, mag verwacht worden dat u spontaan meer en correcte informatie zou kunnen verstrekken over prominente figuren afkomstig van uw district.”

Door in zijn verzoekschrift louter zijn verklaringen over zijn leeftijd te bevestigen en te stellen dat hij alleen kan meedelen wat zijn ouders hem hebben verteld over zijn geboorte, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker wordt overigens niet verweten zijn “*exacte geboortedatum niet te kennen*”, zoals hij lijkt aan te geven, doch wel dat hij zich ten onrechte voordeed als minderjarige. Zo verzoeker zijn exacte geboortedatum niet kent, mocht van hem enige terughoudendheid op dit vlak verwacht worden, *quod non*. Waar verzoeker nog citeert uit de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) om aan te tonen dat hij nooit verklaard heeft dat hij zijn echte geboortedatum kent, wijst de Raad erop dat deze verklaringen werden afgelegd op 12 mei 2021, dus nadat verzoeker op 14 oktober 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) 31 oktober 2002 als geboortedatum had opgegeven (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ) en nadat er op 23 oktober 2019 een beslissing werd genomen door de Dienst Voogdij over zijn leeftijdsbepaling. Hiermee weerlegt verzoeker dan ook niet dat hij zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige. Dat er in Afghanistan moeilijkheden zijn om documenten te bekomen, doet aan dit alles geen afbreuk.

Wat betreft zijn familienaam stelt verzoeker bij zijn verklaringen te blijven. Het louter herhalen van en volharden in de afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ na voorlezing ervan in het Pashtou aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat de door hem gegeven inlichtingen oprecht zijn (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, Verklaring DVZ). Dat zijn naam al bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS veranderd was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker vóór het invullen van deze vragenlijst een andere naam had opgegeven. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nergens in de bestreden beslissing wordt verweten “*geen documenten neer te leggen ter staving van zijn identiteit*”, zodat verzoeker niet dienstig aanvoert dat het niet redelijk is dat men hem enerzijds verwijt “*geen documenten neer te leggen ter staving van zijn identiteit*” en dat men anderzijds de documenten die hij wel neerlegt, namelijk zijn *taskara*, verwierpt omdat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten wijd verbreid is, waardoor Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Door wat betreft zijn verblijfplaatsen in Afghanistan in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat hij voor zijn vlucht uit Afghanistan heel zijn leven in Tora-Bora in het district Pachieragam heeft gewoond en dat zijn familieleden daar ook verblijven en verbleven, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst voorts op zijn jonge leeftijd, op zijn gebrek aan scholing en op het feit dat hij opgroeide in een familie van landbouwers, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe deze aspecten de weinig doorleefde en gedetailleerde verklaringen die hij aflegde over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio in de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan kunnen verklaren. De kennis die verzoeker wel meent te kunnen aantonen en die hij in zijn verzoekschrift summier opsomt, doet aan de voorgaande overwegingen met betrekking tot zijn ongeloofwaardige recente herkomst geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio in de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan en over de bekende personaliteiten in zijn regio. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, acht de Raad het voorts niet onredelijk dat van hem ook verwacht wordt dat hij van een kennis getuigt die ruimer is dan enkel het dorp waarvan hij beweert vandaan te komen. Hoe dan ook, zelfs indien de Raad van oordeel zou zijn dat van verzoeker louter kennis kan worden verwacht van wat er zich in zijn dorp heeft afgespeeld, *quod non*, dan nog blijft de vaststelling overeind dat verzoeker niets wist te vertellen over het feit dat in 2017 de controle over dit dorp

weer in handen kwam van de overheid, wat eigenlijk al volstaat om te besluiten dat hij daar toen niet kan hebben verbleven.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij recent voor zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Tora Bora, in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar, heeft verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Daesh, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij vage en oppervlakkige verklaringen aflegde over zijn problemen met deze groepering:

“Zo hebt u geen idee wie Daesh is, ondanks u aangeeft dat het meestal lokale mensen zijn (NPO 15/5, p.19). Daarbovenop verklaart u ‘te denken’ dat de wapens ongeveer 4 dagen voor uw ontvoering werden verborgen bij jullie en weet u niet hoeveel wapens hij daar legde. U zou nochtans met uw eigen ogen gezien hebben dat die ‘meneer’ wapens aan het begraven was (NPO 15/5, p.19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud weet u plots wel specifiek te benoemen welke wapens daar zouden gelegd zijn, u zou dit zelf gezien hebben toen de Taliban er was (NPO 6/7, p.14). Tijdens uw interview op de DVZ gaf u aan dat de Taliban de wapens op uw veld ontdekt had en deze had meegenomen (Zie verklaring DVZ). Dit herhaalt u op het CGVS, met name dat de Taliban de wapens heeft gestolen (NPO 15/5, p.19). Nadien blijkt plots dat K. (...), lid van Daesh, zelf de wapens had weggenomen en u daarvan beschuldigde (NPO 6/7, p.15). Dat u omtrent deze problemen vage en inconsistente verklaringen aflegde, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan compleet. Wat er daar ook van zij, u geeft uitdrukkelijk te kennen dat er omtrent uw problemen met Daesh bemiddeld werd met de malek. Sinds die bemiddeling is Daesh niet meer naar uw huis geweest en had u geen enkel probleem meer met Daesh (NPO 15/5, p.16; NPO 6/7, p.16).”

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal zich beperkt tot één tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen om al zijn problemen met Daesh niet aannemelijk te vinden, wijst de Raad erop dat hem niet één, maar twee tegenstrijdigheden worden ten laste gelegd, met name over (i) welke wapens er zouden verborgen zijn en over (ii) wat er met deze wapens gebeurde. Bovendien gaat hij er met dit betoog aan voorbij dat naast deze tegenstrijdigheden ook wordt gewezen op het feit dat hij geen idee heeft wie Daesh is en op zijn verklaring dat hij sinds de bemiddeling met de *malek* geen enkel probleem meer had met Daesh. Voorts ziet de Raad niet in hoe verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift dat hij *“vertelde dat de wapens op zijn veld werden verstopt/achtergelaten door Daesh, en specifiek door K. (...), de buurman van verzoeker, en de talibans kwamen daarvan op de hoogte”*, weerlegt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (i) welke wapens er zouden verborgen zijn en over (ii) wat er met deze wapens gebeurde. Het louter citeren van enkele van de door hem afgelegde verklaringen volstaat hiertoe niet. Dat verzoeker op het CGVS *“wel één woord”* repte over de taliban die de wapens ontdekten, doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afbreuk. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, wordt in de bestreden beslissing nog het volgende gesteld:

“Uw verklaringen over uw problemen met de Taliban konden evenmin overtuigen. U legde hierover opnieuw tegenstrijdige verklaringen af op de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo vertelde u tijdens uw eerste interview op de DVZ dat toen de Taliban u en uw oom kwamen halen, jullie konden vluchten naar een heuvel waar jullie een nacht zijn gebleven. De Taliban en de malek vonden jullie daar. Dit is een volledige andere versie dan dewelke u liet optekenen op het CGVS, met name dat de Taliban met u en uw oom naar die heuvel zijn gegaan en daar met jullie overnachtten (NPO 6/7, p.17; Verklaring dd.14/10/19). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen

blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U draagt zelf ook geen extra redenen aan waarom ze u zouden willen rekruteren behalve dat u de goede leeftijd had (NPO 15/5, p.12). Daarbovenop is het bevreemdend dat hierbij uw oom mee werd gerekruteerd, hoewel hij gehandicapt zou zijn aan zijn hand (NPO 12/5, p.13). En dat terwijl uw vader niet werd gerekruteerd omwille van een handicap, hoewel hij net zoals uw oom inging tegen de Taliban (NPO 6/7, p.17). Uw advocaat voegt in het verzoekschrift (d.d. 30/09/21) toe dat uw profiel wel een reëel risico zou hebben. Hierbij benadrukt het Commissariaat-generaal dat uit de beschikbare informatie wel degelijk blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”. U hebt niet kunnen aantonen dat u een groter risico hierdoor zou hebben.

Ten slotte hebt u ook uw ontsnapping bij de Taliban niet aannemelijk kunnen maken. Zo veranderde u uw verklaring enkele keren over hoeveel talibs er in uw buurt waren op dat moment. De ene keer waren er geen talibs (NPO 12/5, p.18), even later waren er toch talibs verspreid op de weg en werden jullie begeleid door drie talibs. Nog iets later zijn het dan weer 2 talibs (NPO 12/5, p.18). Naast deze tegenstrijdigheden hebben uw verklaringen over het wegvluchten niet kunnen overtuigen. Dat de Taliban jullie niet van dichtbij zou opvolgen na een rekrutering onder dwang en u niet zou achtervolgen bij een vlucht die naar eigen zeggen slechts 2 minuten heeft geduurd, is ronduit ongeloofwaardig. Ze hadden wapens en waren met enkelen (NPO 12/5, p.18). Al deze elementen samen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen.”

Verzoeker meent dat hij consistent was in zijn verklaringen en licht toe dat er verwarring bestond in het interview omdat er twee passages op een heuvel gebeurde: “*één vrijwillige nacht, één na meenemen door de Talibans*”. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt hoe dan ook niet dat verzoeker bij de DVZ vermeld heeft dat hij één keer met zijn oom zou zijn gevlucht en zich op een heuvel verstopt zou hebben waar hij één nacht doorbracht. Hij maakte bij de DVZ slechts gewag van één van deze twee hier in het verzoekschrift vermelde passages. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoeker met betrekking tot de redenen van zijn rekrutering meent dat zijn profiel binnen het scala van situaties die vrijwillige rekrutering zouden rechtvaardigen valt en erop wijst dat hij Pashtoun is en dat veel jongeren bij de taliban willen gaan voor eer, stelt de Raad vast dat *in casu* een situatie van vrijwillige rekrutering niet aan de orde is. Verzoeker verklaart immers in zijn verzoekschrift dat hij samen met zijn oom was gevlucht voor de taliban en dat de taliban hem en zijn oom de dag nadien hadden meegenomen en gedetineerd. Ook maakte verzoeker op geen enkel moment gewag van eer of prestige in zijn hoofde om voor de taliban te werken. Hij toont dan ook niet aan dat de informatie uit het rapport van EASO die hij in zijn verzoekschrift citeert op zijn situatie van toepassing is. Dat gevallen van gedwongen rekrutering door de taliban in Afghanistan voorkomen, wordt voorts niet betwist. Wel wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de taliban daarvan zelden gebruik maken – wat verzoeker zelf ook aanhaalt in zijn verzoekschrift en steun vindt in de informatie in het administratief dossier – en dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de aangehaalde informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat in sommige gevallen gedwongen rekrutering zelfs afhankelijk zal zijn van de behoeften van het moment en wijst op situaties van “*verlies van soldaten als gevolg van gevechten*” of van dreigende gevechten, wijst de Raad erop dat hij, gelet op zijn weinig doorleefde en gedetailleerde verklaringen over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio in de laatste jaren voor zijn beweerde

vertrek uit Afghanistan, niet aannemelijk maakt dat dergelijke situaties op zijn geval van toepassing waren. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem gedwongen probeerden te rekruteren, voert hij niet dienstig aan dat degenen die weigeren de bevelen van de taliban op te volgen met geweld worden gestraft.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Italië en Frankrijk. Geconfronteerd hiermee beweert u dat er gezegd werd dat België beter was (NPO 2, p.22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans krijgt. Dat u naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – Daesh en de taliban niet aannemelijk maakt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de risico's in verband met zijn lange verblijf in Europa. Hij wijst erop dat uit de algemene informatie blijkt dat jonge mannen die als “*Westerling*” worden beschouwd ook risico's voor vervolgingen lopen en meent dat ook rekening moet worden gehouden met het feit dat hij in Afghanistan zal terugkeren als “*afgewezen asielzoekers*”.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn recente verblijfplaats(en) voor zijn komst naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

De Raad wijst er voorts op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2019 “*een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar*” (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ), zodat er bij gebrek aan tegenindicaties van uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen vier jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en geen duidelijkheid verschaft over zijn recente verblijf voor zijn komst naar Europa, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – Daesh en de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 27 februari 2023 neergelegde aanvullende nota). De informatie die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt en die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 8-19), is immers dezelfde of ligt in de lijn van de informatie waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn (recente) herkomst uit het district Pachieragam van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zeer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN